

Arrest

**nr. 61 533 van 16 mei 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 25 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 september 2010 waarbij de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 23 februari 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LAER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 mei 2008 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 15 oktober 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker op 6 november 2008 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Op 26 februari 2009 bevestigt de Raad, bij wijze van arrest nr. 23 739, de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 2008 waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire

beschermingsstatus worden geweigerd. Het cassatieberoep dat verzoeker hiertegen instelt wordt bij beschikking nr. 4.274 van 2 april 2009 niet toelaatbaar verklaard.

Op 13 april 2009 wordt ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker genomen (bijlage 13*quinqies*).

Op 14 december 2009 dient verzoek een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Op 17 februari 2010 wordt deze aanvraag door verzoeker aangevuld.

Op 27 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 23 februari 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

...“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend door:

S., M. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Guinea

geboren te C.(...) op (...)

adres: (...), 2018 ANTWERPEN

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst bij (...)BVBA voorlegt, hebben wij moeten vaststellen dat betrokkene niet kan aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft en dit sinds 31.03.2007. In de aanvraag verklaart betrokkene immers zelf dat hij pas sinds 8 mei 2008 onderbroken op het Belgisch grondgebied verblijft. Hij kan dus geen aanspraak maken op het criterium 2.8B daar zijn ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 niet vaststaat.

Het feit dat betrokkene sinds mei 2008 in België verblijft, grote inspanningen gedaan heeft om zich te integreren, Nederlandse taalles en een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, zeer goed Frans spreekt, een hechte vriendenkring heeft opgebouwd en daarvan verschillende getuigenverklaringen voorlegt, werkwilgig is en financieel onafhankelijk wil zijn, een attest van werkbereidheid voorlegt en gesolliciteerd heeft bij BVBA M.(...). kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19072009.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging ten gevolge van zijn politieke activiteiten indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden.

Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen

andere beoordeling dan die van deze instanties. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Ook de verwijzing naar de toestand in Guinea vormt geen grond voor regularisatie aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in Guinea en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Betrokkene haalt aan dat hij, in geval van een negatieve beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, in de mogelijkheid gesteld zou willen worden persoonlijk te worden gehoord. Er bestaat hiervoor een Commissie van Advies voor Vreemdelingen, die deel uitmaakt van het engagement dat de regering is aangegaan. Echter, zij is enkel bedoeld voor mensen die qua verblijfsduur in aanmerking zouden kunnen komen voor regularisatie maar voor wie twijfels bestaan over de lokale verankering. Dit is dus niet het geval voor betrokkene. Hij kan er dus geen beroep op doen.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, die hij indiende op 08.05.2008, werd afgesloten op 26.02.2009 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hem aangetekend per post betekend op 24.03.2009. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure — namelijk iets meer dan negen en een halve maand — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

2. Over de rechtspleging

De door verzoeker ingeleide procedure voor de Raad is kosteloos. In zoverre de verwerende partij meent dat het koninklijk besluit van 16 maart 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient te worden toegepast, merkt de Raad op dat voormeld koninklijk besluit slechts in werking treedt vanaf 1 april 2011. Er kan dan ook niet worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in samenhang met de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verder voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van zijn middel voert verzoeker het volgende aan:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (R.v.St. 11 juni 2002. nr. 101.624.)

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.” (R.v.V. 22 december 2009, nr. 36.480)

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De aanvraag d.d. 14.12.2009 van verzoeker droeg als titel ‘Verzoek tot de toekenning van een machtiging tot een verblijf op het grondgebied op basis van het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en op basis van een prangende humanitaire situatie’, Er stond o.m. het volgende in te lezen:

*“Verzoeker werd geboren in Conakry in Guinee.
Onlangs diende hij te vluchten uit zijn land van herkomst wegens vrees voor vervolging.*

Verzoeker kwam in ons land aan op 08.05.2008, hij vroeg op dezelfde dag asiel aan.

Het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen besliste hem de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming te weigeren.

Er werd beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze beslissing bevestigde de eerste beslissing. Tegen het arrest werd beroep aangetekend bij de Raad van State. Deze besliste het beroep niet toelaatbaar te verklaren op 02.04.2009.

Verzoeker deed derhalve onmiddellijk bij zijn aankomst in België een poging om legaal verblijf te verkrijgen.

Verzoeker heeft sindsdien het Belgische grondgebied niet meer verlaten.(stukken 2-3-4-5)

Verzoeker doel vanaf zijn aankomst grote inspanningen om zich te integreren. Hij heeft zich ingeschreven voor om Nederlandse lessen te volgen, en heeft tevens de lessen maatschappelijke oriëntatie gevolgd. Verzoeker spreekt zeer goed Frans en hij heeft reeds een hechte vriendenkring opgebouwd in België. (stukken 2)

Verzoeker is ook werkbereid. Het betreft een jonge alleenstaande man die niets liever wil dan financieel onafhankelijk te zijn. (stukken 4b en c). Na een maandenlange zoektocht heeft verzoeker een werkgever gevonden die bereid was hem een arbeidscontract te geven voor een duur van 12 maanden als magazijnier.

Verzoeker is een alleenstaande jongeman, die door zijn juridisch administratieve toestand, onafhankelijk van zijn wil, niet in staat is financieel onafhankelijk te zijn. Bovendien kan verzoeker onmogelijk terug naar zijn land van herkomst gezien de onveilige situatie daar en gezien hij nog steeds vreest om vervolgd te worden ten gevolge van zijn politieke activiteiten. Er is derhalve sprake van een prangende humanitaire situatie.”

De bestreden beslissing motiveert echter enkel waarom verzoeker niet aan het criterium 2.8 B van de instructie voldoet, m.n. omdat hij niet kan aantonen sinds tenminste 31.03.2007 ononderbroken in België te verblijven.

Er wordt met geen woord gerept over de prangende humanitaire situatie waarin verzoeker stelt zich te bevinden en die blijkt de titel en de conclusie van het verzoekschrift de hoofdreden van zijn aanvraag was.

Aan de formele motiveringsplicht is dan ook geenszins voldaan.

Op deze manier is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Tenslotte is het artikel 9 bis, zoals geïnterpreteerd door de instructie d.d. 19.07.2009, geschonden doordat de Dienst Vreemdelingenzaken op een onzorgvuldige en slecht gemotiveerde manier heeft geweigerd dit artikel toe te passen op de situatie van verzoeker.”

Uit lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker meent dat de bestreden beslissing de ingeroepen bepalingen schendt aangezien niet werd gemotiveerd omtrent en geen rekening werd gehouden met de prangende humanitaire situatie waarin verzoeker zich meent te bevinden. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt dat verzoeker meent dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie om reden dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst gezien de onveilige situatie daar en gezien hij nog steeds vreest om vervolgd te worden ten gevolge van zijn politieke activiteiten.

Waar verzoeker meent dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent deze prangende humanitaire situatie wijst de Raad op volgende overweging uit de motivering van de bestreden beslissing:

“Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging ten gevolge van zijn politieke activiteiten indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden.

Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Ook de verwijzing naar de toestand in Guinea vormt geen grond voor regularisatie aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in Guinea en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.”

De Raad stelt vast dat verweerder de door verzoeker aangehaalde argumenten omtrent zijn prangende humanitaire situatie in overweging heeft genomen. De stelling van verzoeker dat hieromtrent niet wordt gemotiveerd, kan aldus niet worden bijgetreden. De bestreden beslissing is gesteund op afdoende motieven en verweerder is uitgegaan van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle relevante feiten en dienstige stukken uit het dossier.

Bovendien levert verzoeker geen enkele kritiek op de inhoud van deze motivering omtrent zijn prangende humanitaire situatie. Noch levert hij kritiek op de motivering voor wat betreft de toepassing van de instructie van 19 juli 2009, de toepassing van criterium 2.8B en de beoordeling van de door verzoeker aangehaalde elementen omtrent zijn maatschappelijke integratie.

Verzoeker maakt een schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het enig middel van verzoeker is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU